

*Ideje, hogy egy lány
jól helyre tegye
ezt a játékost...*

THE PLAY

a játszma

BRIAR U

fine
selection

ELLE KENNEDY
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

THE a j á t s z m a
PLAY
B R I A R U

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

ELSŐ FEJEZET

Hunter

EZ A BULI GÁZ.

Inkább otthon kellett volna maradnom, csak éppen az „otthonom” manapság leginkább egy Kardashian realityre emlékeztet. A három csaj lakótársamnak köszönhetően erős ösztrogéntúltengés van a házban. Nem mintha itt, a Theta Beta Nu-házban nem tombolna az ösztrogén, csak épp ez a felhozatal nem számít tabunak a számomra. A lakótársaim mind foglaltak, így hozzájuk sem érhetek.

Ezekhez a csajokhoz sem érhetsz...

Ez igaz. Az önként vállalt cölibátusom miatt az összes nő tiltott gyümölcs, ami felveti a kérdést: ha egy fa kidől az erdőben, és senkit sem dughatsz meg a lányszövetséges bulin, attól az még bulinak számít?

Megfogom a piros műanyag poharat, amit a csapattársam, Matt Anderson nyom a kezembe.

– Kösz! – mormogom.

Amint belekortyolok az italba, elfintorodom. A sörnek totál vízíze van, bár ez nem feltétlenül rossz. Így legalább eszembe sem jut egynél többet inni. A reggeli edzés csak tízkor kezdődik, de úgy tervezem, hogy egy-két órával korábban bemegyek, és gyakorlom a pattintott lövést.

A tavalyi szezon katasztrofális zárása után megesküdtem, hogy egy ideig csak a hokira koncentrálok. Hétfőn kezdődik az új szezon, és jövő héten már meccset játszunk. Buzog bennem a tettvágy. A Briar legutóbb az én hibámból nem jutott be a nemzeti bajnokságba, de idén mindent jóváteszek.

– Mit szólsz ahhoz a csajhoz? – biccent Matt diszkréten egy csinos, forrónacis, rózsaszín pólós lány felé.

Nincs rajta melltartó, és a meredező bimbója szinte átüti a selymes anyagot. Konkrétan összefut a nyál a számban.

Említettem, hogy ez egy pizsamaparti? Bizony ám! Majdnem öt hónapja nem szexeltem, és a harmadéveemet egy olyan bulival indítom, ahol a lányok kábé meztelenül parádézhatnak. Engem sem az eszemért fognak elrabolni.

– Állati dögös – felelem. – Mozdulj rá!

– Nem lenne rossz, de... – mordul fel. – Nem engem bámul, hanem téged.

– Hát, engem hiába – vonok vállat. – Nyugodtan menj oda hozzá, és mondd meg neki! – bököm meg a karját barátságosan. – Tuti, hogy szívesen elfogad téged vigaszdíjnak.

– Kapd be! Nem leszek senki számára. Ha nem olvad le róla a bugyi tőlem, inkább keresek olyat, akiről igen. Nem kell harcolnom egy nő kegyeiért.

Ezért bírom Mattet – a jégen igazi vadállat, de a pályán kívül egy tök normális srác.

Világéletemben hokiztam, és voltak csapattársaim, akik szemrebbenés nélkül lenyúlták más barátnőjét, vagy, ami még rosszabb, kavartak vele a pasi háta mögött. Játszottam olyanokkal, akik kézről kézre adták a drukkercsajokat, olyanokkal, akikben nyoma sem volt tiszteletnek és józan észnek. A Briaren viszont van néhány igazán jó arc. Persze, minden csapatban akad egy-két seggfej, de a legtöbb azért tényleg rendes gyerek.

– Ja, szerintem se lesz nehéz dolgod – bólintok. – Az a kis barna két óránál máris levetkőztet a szemével.

Matt tekintete felizzik a formás, rövid fehér hálóinges lány láttán. Ahogy egymásra néznek, a lány szégyenlősen elmosolyodik és Matt felé emeli a poharát.

A haverom szó nélkül lelép mellőlem. Nem hibáztatom. A napali tömve van fehérneműs csajokkal és Hugh Hefnernek öltözött srácokkal. Nem tudtam, hogy tematikus buli lesz, így sima zsebes gatyában és fehér atlétában jöttem, de nem bánom. A legtöbb srác totál röhejesen fest.

– Jól mulatsz?

Bömböl a zene, de még így is meghallom a csaj hangját. Azét, akit Matt eredetileg kinézett magának.

– Igen. Jó a társaság – vonok vállat. – A DJ se rossz.

A lány közelebb lép.

– Gina vagyok – mutatkozik be.

– Hunter.

– Tudom – vált együttérző hangnemre. – Ott voltam a Harvard elleni területi döntőn, amikor az a seggfej eltörte a csuklód. Hihetetlen, hogy egy hokis ilyesmit csinál.

Én elhiszem. Megdugtam a barátnőjét, de ezt nem verem nagyobbra. Amúgy sem szándékosan szúrtam ki vele. Fogalmam sem

volt róla, hogy az ő nőjét húzom, a csaj viszont, mint később kiderült, pontosan tudta, ki vagyok. Velem akart visszavágni a pasijának, de én erre csak akkor jöttem rá, amikor a srác a szezon *második* legfontosabb meccsén rám vetette magát. Azon a meccsen, ami bejuttathatott volna minket a Frozen Fourba, az egyetemi liga országos döntőjébe. Csuklótörés lett a verekedés vége. A harvardos barom nem akart maradandó sérülést okozni, de így alakult, és ezzel ki is estem a játékból. Velem együtt repült Nate Rhodes, a csapatkapitányunk, akit kizárással büntettek, amikor a védelmemre kelt.

Visszarántom magam az emlékekből a jelenbe.

– Jó szarul ért véget a szezon – sóhajtok fel.

Gina keze a jobb bicepszemre csúszik. Nem akarok dicsekedni, de a karom az utóbbi időben elképesztően megizmosodott. Ha az ember nem szexel, a kondizás az egyetlen út a józan ész megőrzéséhez.

– Sajnálom – búgja, miközben az ujjai gyengéden fel-le járnak a csupasz bőrömön.

Mintha forró tűkkel szurkálnának. Majdnem felnyögök. Úristen! Olyan brutál kanos vagyok, hogy egy kis *karsimitől* félkemény állapotba kerülök.

Tudom, hogy le kéne állítanom, de már ezer éve nem értek így hozzám. Otthon a lakótársaim folyton taperolnak, de abban nincs semmi erotikus. Brenna szeret belecsípni a seggembe, vagy rácsapni egyet, valahányszor összefutunk az előszobában, de nem azért, mert kíván. Egyszerűen csak szemétkedik.

– Nem keresünk valami csendesebb helyet, ahol dumálhatunk, vagy valami? – veti fel Gina.

Elég ideje élek ezen a bolygón, hogy tudjam, mit jelent egy lány szájából a „dumálhatunk, vagy valami”.

1. Ott nem lesz sok dumálás.
2. Lesz viszont annál több „vagy valami”.

Gina max. úgy lehetne egyértelműbb, ha feltart egy DUGJ MEG! táblát. Még az ajkát is megnyalja a kérdés közben. Tudom, hogy nemet kéne mondanom, de a másik opció, miszerint hazamegyek, és kiverem magamnak a szobámban, miközben a lakótársaim *The Hills* sorozatmaratonot tartanak odalent, nem túl szívderítő perspektíva. Így aztán bölintok, és követem Ginát.

Egy kis dolgozószobában kötünk ki, aminek az összes berendezése egy kanapé, néhány könyvespolc és a távolabbi ablak alatt egy íróasztal. Meglepő módon csak mi ketten vagyunk itt. Mintha a buli istenei megkönyörültek volna a kényszerpihenőre vonult farkamon, és megadnák a veszedelmes intim közeget, amit eddig oly bőszen kerültem. Már is a kanapén ülök, és hagyom, hogy Gina a nyakamat csókolgassa.

Szatén felsője a karomnak dörzsölődik, és én szinte már pornóba illő kéjjel élvezem a súrlódást a bőrömön. Mostanában minden apróság felizgat. A múltkor merevedésem lett egy YouTube-os Tupperware-reklámtól, amiben egy MILF meghámozott egy banánt. Aztán fogta a banánt, felszeletelte, és a szeleteket egy műanyag tárolóedénybe tette, de még ez a szörnyű szimbolika sem tudott megakadályozni, hogy aznap Banánasszonyra maszturbáljak. Ha így megy tovább, néhány hónap múlva már az almáspitéket kefélem, amiket a lakótársam, Rupi süt vasárnaponként.

– De jó az illatod! – szippant mélyet Gina.

Ahogy kiengedi a levegőt, a lélegzete csiklandozza a bőröm.

A szája forró, nedves billogként tapad a nyakamra. Isteni érzés, ahogy az ölemben ül. A formás combja meglovagolja az enyémet, szaténba bújtatott teste meleg és gömbölyded. Muszáj leállítanom.

Ígéretet tettem magamnak és a csapatomnak, noha egyikük sem kért erre, sőt, totál hülyének néznek miatta. Matt kerek perec kijelentette, hogy szerinte az önmegtartóztatásnak semmilyen hatása nem lesz a játékomra. Szerintem viszont igen, és nekem az elv, ami számít. A srácok kapitánynak választottak, és én komolyan veszem a feladatomat, márpedig a múltbeli tapasztalatok alapján egyértelmű, hogy a nők csak bajt hoznak a fejemre. A csajozás miatt törött csuklóval zártam a tavalyi szezont, de idén ez nem ismétlődhet meg.

– Gina, én...

A száját az enyémmre nyomva belém fojtja a szót. A csókjától forogni kezd velem a világ. Sör- és rágóíze van, a vállára omló sűrű, vörös, göndör fürtökből pedig almaillat árad. Legszívesebben fel-falnám.

A nyelvünk összegabalyodik, ahogy a csók egyre mélyül, egyre forróbbá válik. Beleszédülök a bennem tomboló vágy és keserűség harcába. Képtelen vagyok tiszta fejjel gondolkodni. A farkam olyan kemény, hogy már fáj, és Gina csak ront a helyzeten azzal, hogy az ágyékomnak dörgölőzik. Csak még harminc másodperc – ígérem magamnak. Még fél perc gyönyör, utána behúdom a vészféket, mielőtt túl késő lenne.

– Annyira kívánlak! – suttogja Gina, miközben a szája visszatalál a nyakamhoz.

Úristen! Ahogy becsúsztatja kettőnk közé a kezét, és a nadrágon át megmarkolja a farkam, épphogy csak fel nem visítok a kéjtől. Olyan régóta nem ért hozzám ott más saját magamon kívül, hogy szinte már bűnös élvezetet érzek.

– Gina, ne! – nyögök fel.

Minden akaratőrökre szükségem van, hogy eltoljam magamtól a kezét. A farkam az alsómba szivárgó váladékcseppekkel tiltakozik. Gina arca lángol, és elhomályosult szemmel néz rám.

– Miért ne?

– Mert... nekem most nem lehet.

– Mit?

– Szexelni.

– Ezt hogy érted?

– Ki kell bírnom nélküle.

– Mi nélkül?

Látom rajta, hogy összezavarodott. Én meg szenvedek, mint a kutya.

– Szex nélkül – felelem komoran. – Most egy darabig türtőztetnem kell magam.

Gina a homlokát ráncolja.

– De... miért?

– Ez hosszú történet – mondom, de aztán meggondolom magam. – Igazából nem is olyan bonyolult. Idén csak a hokira akarok koncentrálni, és a szex túlságosan eltereli a figyelmem. Nagyjából erről van szó.

Gina hosszan elgondolkodik, aztán az arcomhoz nyúl, és a hüvelykujjával végigsimítja a borostát az államon. Megnyalja az ajkát, amitől kis hűján a gatyámba élvezek.

– Ha amiatt aggódsz, hogy rád akaszodom, megnyugtathatlak. Csak egyéjszakás kalandot keresek. Ez a szemeszter kész örület lesz, most nekem sem fér bele egy kapcsolat.

– Nem a kapcsolatokról van szó – próbálom megmagyarázni –, hanem úgy általában a szexről. Ha egyszer rákapok, nem tudom visszafogni magam, és onnantól nem tudok rendesen figyelni a...

– Jó, semmi szex – szakít félbe újra. – Akkor csak leszoplak.

Majdnem lenyelem a nyelvem.

– Gina...

– Nyugi, közben magamról is gondoskodom. A szopás totál felizgat.

Ez már konkrétan kíntás. Esküszöm, ha a hadseregnek bomba-biztos módszerre lenne szüksége a vallatáshoz, ezt bátran merném ajánlani. Egy kanos egyetemista srác ölében egy dögös csaj azt sutogja, hogy csak egyéjszakás kalandra vágyik, és szopást kínál fel, mert az *annyira* felizgatja.

– Ne haragudj! – nyögöm ki nagy nehezen, majd még komolyabb erőfeszítés árán kiemelem Ginát az ölemből, és felálllok. – Nekem ez most... nem fér bele.

Gina ülve marad, és oldalra döntött fejjel fürkészi az arcom. Az elkerekedett szeméből hitetlenség és egy csöppnyi... talán... *együttérzés* sugárzik. Jaj, ne már! Most még le is sajnálnak az önkéntes cölibátusom miatt.

– Ne haragudj! – ismétlem. – Azt azért szeretném tisztázni, hogy te vagy a legjobb csaj ezen a bulin, és a döntésemnek semmi köze sincs hozzád. Még áprilisban fogadalmat tettem magamnak, és szeretném betartani.

Gina az alsó ajkába harap, majd a legnagyobb meglepetésemre némi csodálat ül ki az arcára.

– Le a kalappal! Nem sok srác tudna így ellenállni a bájaimnak.

– Nem sok srác olyan hülye, mint én.

Gina vigyorogva talpra szökken.

– Hát akkor örültem a találkozásnak, Hunter. Mondanám, hogy várok rád, de megvannak a magam szükségletei, amik szemmel láthatóan nem egyeznek a tieddel.

Nevetve kísétál a szobából. Figyelem, hogy a szexi fenéke járás közben ide-oda ringatózik. Két kézzel végigszántom a hajam, és némán belenyögök a tenyerembe.

Nem tudom, hogy vállon veregessem, vagy inkább tökön rúgjam magam az idióta döntésem miatt. Tény, hogy az esküm az idő nagy részében tényleg segít a hokira koncentrálni. Így, hogy a szexuális frusztrációmát a jégen vezetem le, gyorsabb és erősebb vagyok, mint az előző szezonban, és szinte mániákusan küzdök a gólokért. Általában be is találok a hálóba, és minden sikeres lövés egyfajta tisztelés a szenvedő farkam előtt. Muszáj, hogy a sok áldozatnak legyen valami jutalma. Csak a szezon végéig kell kibírnod – biztatom magam. Még hét hónap, ami az eddigiekkel együtt kerek egy évre jön majd ki a végén. Egy év cölibátus. Utána mindenért kárpótolom magam egy nyári szexmaratonnal.

Egy mocskos, féktelen, végtelen szexmaraton...

Basszus, de unom már a saját markomat! Persze, az sem segít, hogy kísértésnek teszem ki magam egy bombázókkal teli lányszövetséges bulin. Életemben először alig várom, hogy végre elkezdődjön a tanítás. Remélem, a következő szemeszterben rendesen betemet majd a munka. Házi feladatok, különdezések, meccsek – kizárólag ezekkel akarok foglalkozni. Nincs több lányszövetséges buli. Kerülnöm kell a kísértést, hogy az agyam csak a játékon járjon, a farkam pedig a gatyámban maradjon.

MÁSODIK FEJEZET

Demi

– ZÁRD IS BE! – szólok oda a pasimnak, Nicónak, aki éppen becsukja mögöttünk az ajtót.

Csak mert a lányszövetségem bulit tart, nekem még nem kell tárva-nyitva hagyni a szobámat vadidegenek előtt. A legutóbbi ilyen alkalommal elfelejtettem bezárni az ajtót, és amikor felmentem egy pulcsiért, éppen egy édeshármás zajlott az ágyamban. Az egyik srác még Fernandót, a félszemű plüsspandámat is megbecstelenítette. Őt gyömöszölte be a csaj feneké alá, hogy a másik sráccal egyszerre hozzáférjenek mindkét lyukhoz a kettős behatoláshoz.

Soha többé, Fernando! – ígérem némán a gyerekkori barátomnak, miközben az éjjeliszekrényre száműzöm, hogy helyet csináljak a pasimnak. Nico hanyatt veti magát a matracon, és a szemét a karjával eltakarva fáradtan felsóhajt. A buliról lemaradt, mert dolgoznia kellett, de értékelem, hogy a műszakja után idebumlizott, ahelyett, hogy a hastingsi albérletébe ment volna. Hastings mindössze tíz perc autóútra van a Briar kampuszától, szóval nem egy nagy

távolság, de tudom, hogy könnyebb lett volna neki egyenesen hazavezetni, és bedőlni a saját ágyába.

– Fáradt vagy? – kérdezem együttérzőn.

– Kipurcantam – érkezik az elfojtott válasz.

Az alkarja eltakarja a szemét, így végre zavartalanul csodálhatom a testét anélkül, hogy cikizne érte. Nico tipikus magas, szálkás izomzatú kosaras alkat. Annak idején ő volt a gimis csapat sztárja, de nem kapott kosaras ösztöndíjat, és a profi karrierhez sem volt elég jó. Szerintem nem bánja különösebben. A kosárlabda neki csak játék volt a haverokkal – az igazi szenvedélye az autóverseny. Annak ellenére, hogy mostanában már nem sportol, még mindig jó kondi-ban van. Formában tartja a dobozok és bútorok emelgetése a költöztetőcégnél, ahol dolgozik.

– Szegénykém – suttogom mosolyogva. – Majd én segítek.

Lentről felfelé haladva vetkőztetni kezdem. Leveszem a cipőjét, kicsatolom az övét és lehúrom róla a nadrágot. Felül, hogy megszabadíthassam a pulóverétől, aztán rögtön vissza is hanyatlik az ágyra. Most meztelen felsőtesttel, bokszeralsóban és zokniban fekszik. Megint a karjával védi a szemét a fénytől. Leoltom a mennyezeti lámpát, és csak az éjjeliszekrényen álló, tompa fényű kislámpát hagyom égve. A bulira felvett fekete selyem hálóingemben Ni-cóhoz bújok.

– Demi! – mormogja, amikor puszilgatni kezdem a nyakát.

– Hmm?

– Túl fáradt vagyok most ehhez.

Ahogy továbbhaladok az álla felé, erős borosta csiklandozza az ajkam. Lágyan szájon csókolom. Visszacsókol, de csak kelletlenül, és fáradt sóhaj szakad fel belőle.

– Kicsim, komolyan, totál kivagyok. Tizennégy órás műszakot húztam le.

– Neked nem is kell csinálnod semmit – suttogom, de amikor a kezem az ágyékára csúszik, teljes érdektelenség fogadja.

Nico farka löttyedt, akár a túlfőtt spagetti.

– Majd máskor, *mami* – dörmögi álmosan. – Miért nem kapcsolod be inkább az egyik hidegrázós sorozatodat?

Csalódott vagyok, de nem mutatom. Több mint egy hete nem szexeltünk. Nico szinte minden hétvégén és gyakran hétköznap esténként is dolgozik, de holnap szabadnapja lesz, szóval a mai egyike azon ritka szombat estéknek, amikor sokáig fent maradhatunk, és egymással foglalkozhatunk, ha ő is akarja. Csakhogy úgy fekszik az ágyban, mint egy hulla.

– Jól van – adom fel, és a laptopomért nyúlok. – A legújabb rész a *Gyilkos gyerekek*, de nem tudom, melyiket láttuk együtt legutóbb... a *Gyilkos bohócokat*?

Nico halkán horkolni kezd. Pazar! Szombat este van, odalent tombol a buli, még tíz óra sincs, de a dögös pasim már alszik, én meg egy gyilkosokról szóló sorozatot nézek.

Egyedül.

Juhééé! Ez minden egyetemista álma.

Ráadásul egy jó ideig ez lesz az utolsó nyugodt hétvégénk. Hétfőn elkezdődik az őszi szemeszter, és idén kőkemény a tanrendem. Orvosi előkészítőre járok, és a Briaren töltött utolsó két évemben rendesen oda kell tennem magam, hogy bejussak egy jó egyetemre. Közel sem lesz annyi időm Nicóra, mint szeretném.

A mellettem hortyogó krumpliszákra sandítok. Úgy tűnik, őt nem zavarja különösebben, hogy már alig vagyunk rendesen együtt. Ki tudja, talán igaza van. Nyolcadik óta járunk, és az évek

során megvoltak a magunk hullámvölgyei, rövidebb szakításai, de eddig minden akadályt leküzdöttünk. Ezt is le fogjuk.

Bemászom a takaró alá, ami nem kis mutatvány így, hogy Nico súlyos teste leszorítja a dupla paplan másik oldalát. Az ölemben teszem a laptopot, és elindítom a kedvenc sorozatom következő részét. Szeretném azt mondani, hogy kizárólag a pszichológiai aspektus miatt nézem ezeket a rémségeket, de... kit akarok átverni? Nem vagyok normális, és egyszerűen imádom az ilyesmit. Vészjósló zene tölti be a szobát, majd a megszokott monoton hang brit akcentussal közli, hogy az elkövetkező izgalmas hatvan perc gyilkos gyerekekről fog szólni.

A hétvége maradéka gyorsan elszáll. Hétfő reggel megkezdődik a harmadéves életem, rögtön az elején egy olyan tantárggyal, amit már nagy izgalommal vártam: klinikai pszichológia. A hab a tortán, hogy két jó barátom is felvette ezt a kurzust. Mire odaérek a hatalmas, borostyánnal befuttatott épülethez, már mindketten a kőlépcsőn várnak.

– Azta, micsoda bombázó! – ölel át Pax Ling.

Cuppanós pusztit nyom az arcomra, és a fenekembe csíp. Csak egy farmersort és egy csíkos ujjatlan póló van rajtam, mert száz fok van idekint. Nem mintha kifogásom lenne a szeptemberi hőség ellen. Minél melegebb, annál jobb.

– Ebben a naciban az égig ér a lábad, drágám – lelkendezik Pax.

Mellette TJ Bukowski a szemét forgatja. Amikor először bemutattam őket egymásnak, TJ nem volt oda Pax extravagáns természetéért, de idővel megkedvelte, és azóta egyfajta vicces kutya-macska barátság dúl köztük.

– Te is jól nézel ki – dicsérem meg Paxet. – Tetszik a pólód.

Pax felhajtja a borsózöld felső gallérját.

– Ez Gucci, ribik. A húgommal a hétvégén elvertünk egy kisebb vagyont Bostonban, de ez a szépség minden centet megért – pördül meg a tengelye körül, hogy minden oldalról megcsodálhassuk.

– Abszolút – helyeslek.

TJ megigazítja a hátizsákja pántját.

– Gyertek, menjünk be! Nem akarok rögtön az első óráról elkésni. Állítólag ez az Andrews elég kemény nő.

Nevetek.

– Nyugi! Még tizenöt percünk van kezdésig.

– Te komolyan nyugalomra merted inteni *Thomas Josephet*? Tudhatnád, hogy a para-üzemmód az alapbeállítása.

Van benne valami. TJ egy két lábon járó ideggörcs.

TJ mogorván mered ránk. Nem szereti, ha cinkeljük, főleg, ha a szorongását vesszük célba. Megfogom a kezét, és barátságosan megszorítom.

– Ne duzzogj, szívem! Én bírom, hogy nem veszed félvállról a dolgokat. Így legalább nem hagyod, hogy bárhonnán elkéssek.

TJ halvány mosollyal viszonozza a kézszorítást. Még elsőéves korunkban találkoztunk, amikor ugyanabban a koleszban laktunk. Az akkori szobatársam az idegeimre ment, és olyankor gyakran TJ-hez menekültem. Őt sem mindig könnyű elviselni, de jó barát, és az első naptól kezdve számíthatok rá.

– Vááááá! – hasít a reggeli csendbe egy éles női visítás.

A hang felé fordulva egy alacsony lányt látok a fákkal övezett úton szaladni. Térdig érő, fehér gombos, fekete ruhában loholva az egyik kezét a levegőbe emeli. Mintha egy műanyag ételhordó lenne benne. Egy sötét hajú srác megtorpan a sikoly hallatán. Magas, és

még a bő, sötét Briar U logós pulóverben is látszik, hogy kisportolt. A helyes arca grimaszba rándul, amikor rájön, hogy kergetik. A csaj lefékez előtte. Nem tudom, mit mondhat neki a srác, de a csaj válaszát tisztán hallom. Szerintem még életemben nem találkoztam ilyen harsány emberrel.

– Csomagoltam neked ebédet – vigyorog a csaj, és úgy adja át a dobozt, mintha minimum a Szent Grál lenne.

Közben a srác testbeszéde bosszúságról tanúskodik, mint akinek egy zacskó kutyapiszkot kell átvennie.

Ez komoly? A barátnője ebédet készít neki, ő meg pofákat vág ahelyett, hogy hálásan megölelné? Micsoda egy seggfej!

– Utálom ezt a fickót – mormogja TJ.

– Ismered? – nézek rá gyanakodva.

TJ nem szokott élsportolókkal lógni, és a srác egyértelműen ebbe a kategóriába esik. A széles válla egyből lebuktatja.

– Ő Hunter Davenport – szólal meg Pax.

A hangja leplezetlen üzenetet sugall: *mmm, de felfalnám ezt a fél-istent*. Már a szemével vetkőztetni kezdi.

– Ki az a Hunter Davenport? – kérdezem.

– A hokicsapat tagja.

Beletrafáltam. Éreztem én, hogy sportoló. Azok a vállak!

– Sosem hallottam róla – jegyzem meg.

– Nem vesztéttél semmit. Csak egy bunkó, gazdag izomagy – feleli TJ.

– Mi bajod vele? – vonom fel a szemöldököm.

TJ nem szokta zsigerből utálni az egyetemi sportolókat. Igazából senkit sem szokott fikázni Paxen kívül.

– Semmi. Csak gusztustalannak találom. Tavaly rajtakaptam a könyvtárban valami ringyóval. Volt rajta ruha, csak a gatyáját tolt

le annyira, hogy kilátszott a fél segge. Az egyik tanulószobában simán a falnak döntötte a csajt, és megdugta.

TJ undorral megrázza a fejét. Én is fel vagyok háborodva, de nem a könyvtárban történtek, hanem TJ nőálázó szóhasználata miatt.

– Légyszi ne használd ezt a kifejezést! – kérem. – Tudod, hogy rosszul tűröm az ilyen szexista megszegyenyítést.

TJ azonnal visszakozik.

– Bocs, igazad van, bunkó voltam. Különben is, itt inkább Davenport viselkedett hímringyóként.

– Miért kell bárkit is leringyózni?

– Én lennék a ribije – mélázik Pax a sötét hajú hokist bámulva, aki még mindig a barátnőjével vitatkozik.

A csaj próbálja a kezébe tuszkolni a Tupperware-dobozt, ő meg újra és újra eltolja magától. Azt hiszem, a srác azt mondhatja, hogy nem lesz ideje ebédelni, mert a rikácsolva elhangzó válasz a következő:

– Enni mindig van idő, Hunter! De tudod mit? Nem érdekel. Halj éhen! Bocs, hogy egészséges kajával akartalak traktálni!

Vigyorogva a szám elé kapom a kezem, és odakiáltok:

– Vedd már el azt a rohadt ebédet!

Davenport felém fordul, és gyilkos pillantást vet rám. A csaj arca viszont felragyog.

– *Kösz!* – kiált felém.

Még egyszer a srác kezébe nyomja a dobozt, és elszökédcsel. A kis cipősarkai szteppcipőkként kopognak végig a kampusz ősrégi macskakövein.

Hokisrác mogorva képpel közeledik felénk.

– Gőzöd sincs, mit műveltél – mordul rám.

A hangja mélyebb, mint vártam, és enyhén rekedtes. Cuki.

– Elindítottál egy lavinát – emeli fel a dobozt. – Most az egész rohadt félévben ebédet fog csomagolni nekem.

– Ugyan már! – forogatom a szemem. – Bocsásd meg neki, hogy *egészséges kajával* akar traktálni.

Hunter sóhajtva elindul, de egyszer csak megtorpan.

– Jé! Hogy vagy, öreg? – fordul Paxhez.

A haveromnak leesik az álla, és a fehér teniszcipőjén koppan. A cipő is újnak látszik, szóval úgy tűnik, nem a póló volt a bostoni bevásárlóköri egyetlen gyümölcse.

– Helló! – nyögi ki Pax.

Köpní-nyelni nem tud a meglepetéstől.

– A múlt félévben együtt jártunk alternatív médiára. Jax, ugye? Legnagyobb döbbenetemre Pax szégyenlősen bólint.

– Te is jössz klinikai pszichológiára?

– Igen – vesz mély lélegzetet Pax.

– Király! Akkor bent találkozunk – veregeti vállon Davenport, és felmegy a bejárathoz vezető lépcsőn.

Meredten bámulom a haveromat, de ő teljesen elvész Davenport seggének látványában.

– Hé, Jax! – cukkolom. – Föld hívja Jaxet.

TJ elvagyorodik. Pax felébred a kómából, és mafla tekintettel bambul ránk.

– Baszki! Emlékezett rám, Demi. Hülye lettem volna kijavítani, amikor *emlékezett* rám.

– Jaxre emlékezett!

– Én vagyok az! Jax vagyok. Mostantól ez a nevem, ha Hunter Davenport így akarja.

Elfojtok egy sóhajt, és TJ-hez fordulok.

– Miért is barátkozunk vele?

– Gőzöm sincs – feleli vigyorogva. – Na gyerünk, Jax, kísérik be a hölgyet az órára!

Két oldalról a két fiúba karolva lépek be az előadóterembe. A legtöbb barátom hímnemű, de a pasim szerencsére már nem csinál gondot ebből. A gimiben még nem volt elragadtatva tőle, de igazából sosem volt az a halál féltékeny típus. Szerintem titokban még tetszik is neki, hogy ilyen jól kijövök a haverjaival. Egyébként lány barátaim is vannak a szövetségben, vagy ott van Pippa és Corinne, akikkel ma este együtt vacsorázom, de valami okból fiúkból van több.

A tágas teremben találunk három egymás melletti helyet középtájon. Eggyel előttünk a sor szélén Hunter Davenport a mobilját nyomkodja.

– Istenem, de tökéletes! – nyög fel Pax. – Tudjátok, hányszor fantáziáltam arról, hogy átcsábítom a másik oldalra?

Karon veregetem.

– Talán egy nap összejön. Én bízom benned!

A terem lassan megtelik, de amikor a prof pontban kilenckor belép az ajtón, mindenki elhallgat. Magas, vékony, rövid hajú nő, élénken csillogó barna szemét fekete keretes szemüveg fedi. Barátságos üdvözlés után bemutatkozik, mond néhány szót magáról, és felvázolja az előttünk álló félév tananyagát.

Izgatott vagyok. Az apám sebész, anya pedig nővérként dolgozott a gyermekkorházban, szóval elkerülhetetlennek tűnik, hogy én is az orvostudomány valamelyik ágában kössék ki. Valószínűleg bele van kódolva a DNS-embe. De sem sebész, sem nővér nem akarok lenni. Engem mindig is az *elme* dolgai vonzottak, azon belül is leginkább a személyiségzavarok. Különösen az érdekel, hogy a

destruktív gondolkodási minták hogyan befolyásolják az ember és környezet közti interakciókat.

Andrews tanárnő ismerteti a konkrét témákat, amikről szó lesz az elkövetkező hónapokban.

– Megvizsgáljuk, hogyan viszonyultak a normálistól eltérő elmeállapotokhoz a múltban, és az évek során hogyan fejlődött mindez a modern megközelítések tükrében. A klinikai vizsgálatok és diagnózisok komoly szerepet kapnak majd a tanulmányaikban. Ezenfelül fontos megjegyeznem, hogy én az interaktív tanítás híve vagyok, vagyis a félév nemcsak abból fog állni, hogy én itt az emelvényen száraz előadásokat tartok a stresszhez, hangulathoz, szexualitáshoz kapcsolódó zavarokról.

Előrehajlok. Engem máris meggyőzött. Tetszik a gyakorlatias stílusa, és ahogy folyamatosan körbepásztázza a termet, mintha mindenkinek a szemébe akarna nézni. Sok tanár monoton hangon, laptopról olvassa fel az anyagot, mintha egyedül lenne a teremben.

Andrews közli, hogy beszámolókat kell írunk az órán hallott esettanulmányokból, és lesz néhány feleletválasztós teszt is.

– A tesztek időpontjait megtalálják az e-mailben kiküldött tanmenetben. Ami a fő kutatási projektjüket illeti: mindenki kap egy partnert, akivel a kutatási anyag végső leadásáig együtt dolgozik majd. A szünetig kell elkészülniük egy mély és részletes esettanulmánnyal. És itt jön a slusszpoén...

Több diáktársam arcára nyugtalanság ül ki. Mindig vészjósló, ha egy tanár száját a „slusszpoén” kifejezés hagyja el, de én nem aggódom. Amit eddig hallottam, az mind érdekesnek ígérkezik.

– Talán emlékeznek gyerekkorukból az orvosos játéokra – vigyorg ránk Andrews. – Ez lesz a kutatási projekt lényege. A pár egyik

tagja lesz a pszichológus, a másik pedig a páciens. Az előbbinek különböző diagnosztikai eljárásokat követve részletes esettanulmányt kell írnia, az utóbbinak pedig kijelölök egy pszichológiai rendellenesség-fajtát, aminek alaposan utána kell járnia, és – konyhanyelven szólva – el kell játszania a pszichológusnak.

– Állati! – lelkendezik Pax. – Légy^{szi}, *légy^{szi}*, hadd legyek én a páciens!

– Ki mondta, hogy te leszel Demi párja? – tiltakozik TJ.

– Srácok! Nyugi, jut belőlem mindenkinek.

De Andrews megoldja helyettünk a problémát.

– A párokat én jelölöm ki a névsor alapján – tart fel egy köteg papírlapot. – Aki a nevét hallja, emelje fel a kezét, hogy mindenki lássa, kivel fog együtt dolgozni. Akkor kezdem is. Ames és Ardin.

Két kar lendül a magasba: egy rikító lila hajú és egy Patriots-sap-
kás lányé.

– Axelrod és Bailey.

Legalább százan vagyunk ezen a kurzuson, de Andrews olyan hatékonyan pörgeti a nevetet, hogy pillanatok alatt a D-hez érünk.

– Davenport és Davis.

Hunterrel egyszerre jelentkezünk. Ahogy felém fordul, a szája halvány fémosolyra húzódik. Mellettem TJ bánatosan felsóhajt, majd a fülemhez hajol.

– Akarod, hogy Davidsonra változtassam a nevem, és megszabadítsalak a bunkó hokistól? – súgja.

Rávigyorgok.

– Szerintem túl fogom élni.

– Grey és Guthrie – folytatja Andrews.

– Biztos vagy benne? – nyomul tovább TJ. – Tuti lehet partnert cserélni, ha nem bírod azt, akit kaptál.

– Killington és Ladde.

– Nekem tényleg nem gond. Nem is ismerem Davenportot – felelem. – Te vagy az, aki nem bírod.

– Én viszont imádom – nyafog Pax. – *Én* akarok doktorosat játszani veled!

– Lawson és Ling – kiált fel újra Andrews.

Amikor a partnere felemeli a kezét, Pax arca felragyog. A srácnak hullámos, barna haja és tökéletes állkapcsa van.

– Megteszi – mormogja Pax olyan lelkesen, hogy kis híján kitör belőlem a nevetés.

– Ezekben a csomagokban – mutat Andrews az asztalán sorakozó narancssárga irattartó borítékokra – megtalálják a feladat részletes leírását. Kérem, hogy a pár egyik tagja az óra végén vegyen magához egyet, utána pedig osszák ki egymás közt a szerepeket.

Hunter hátrafordul, és két ujjával fégyvert imitálva mutat felém. Gondolom, azt akarja jelezni, hogy nekem kell felvennem a borítékot.

Remek. Máris kezdi a csicskáztatást.

Miután párokba rendezte a csapatot, Andrews elkezdi az előadást. Olyan sokat jegyzetelek, hogy már fáj a csuklóm. Basszus, legközelebb hoznom kell a laptopomat. Szívesebben írok kézzel, de Andrews olyan sok mindent mond olyan gyorsan, hogy gép nélkül nem tudok lépést tartani.

Óra végén előremegyek a katedrához a borítékért. Van súlya. Ez talán megriaszt egyeseket, de én már várom a feladatot. Izgalmasnak ígérkezik, és sokat tanulhatok belőle, még úgy is, hogy egy izomaggal kell dolgoznom rajta.

Az emlegetett számár épp felém tart a széles vállára akasztott háztizsákjával.

– Davis! – köszön rám.

– Davenport!

– Szólíts Hunternek!

Miközben tetőtől talpig végigmér, a kelleténél kissé hosszabban időzik a meztelen combomon, ami még mindig szépen őrzi a miami nyaraláson beszerzett barnaságát.

– Demi vagyok – mondom.

Látom, hogy TJ és Pax a kijáratnál várnak rám.

– Demi... – mészlik Hunter még mindig a combomat gusztálva, majd nagyot nyelve feljebb emeli a tekintetét.

– Igen, ez a nevem.

Miért áll ilyen furán? Összehúzott szemmel az ágyékára sandítok. Ennek *erekciója* van?

– Demi – ismétli meg újra. – Mhm. Demi bébi.

Jelentőségteljes pillantást vetek az ágyékára. Ő is lenéz, majd elvigyorodik.

– Basszus, nyugi már! Nem áll fel, csak ilyen a gatyám.

– Ja, persze!

A slicce elé kapja a kezét, és próbálja lesimítani a dudort.

– Új farmer – mormogja. – Még elég merev.

– Merev.

– Ez csak az anyag. Látod? Fogd meg!

Kitör belőlem a nevetés.

– Jesszusom! Nem képzeled, hogy megfogom a farkad!

– Nem tudod, mit veszítesz – ül ki önelégült vigyor az arcára.

– Ha te mondod.

Felemelem a borítékot.

– Szóval mikor tudjuk átnézni az anyagot? – kérdezem.

– Nem t'om. Ma este ráérsz?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem – rázom a fejem. – Már elígérkeztem. Mit szólnál a holnap estehez?

– Ja, az nekem is jó. Hol és mikor?

– Nyolckor a Theta Beta Nu háznál?

– Ne, tényleg? Nem néztelek volna lányszövetséges csajnak.

Vállat vonok.

– Pedig az vagyok.

Igazából csak azért jelentkeztem, hogy kiszabaduljak a kolezból. Plusz annak idején anya is Theta-tag volt, és egész gyerekkoromban azt hallgattam, hogy azok voltak élete legszebb évei. Mindig ő volt a társaság középpontja, és ez azóta sem változott.

– Hát jó. Akkor viszlát holnap este, Demi bébi – bújja, és elindul kifelé.